

Jesu Hjärta – den sårade kärleken

I Sankta Ragnhilds kyrka i Södertälje som tillhör Svenska kyrkan hade man en typisk katolsk staty av Jesu Hjärta. När man tog bort det för renovering visade det sig att otaliga människor frågade efter den, mest kristna från Mellanöstern, eftersom de brukade komma dit för att be och lämna blommor. Bilden av Jesu genomborrade och sårade hjärta talar verkligen djupt till oss, inte minst dem som själva blivit sårade. När jag besökte Soweto, det svarta ghyttot i Johannesburg, och den stora katolska helgedomen Regina Mundi, visade man mig på en staty av Jesu Hjärta som blivit svårt skadad av kulsprutor, men var oerhört älskad av de troende. I Jesu Hjärta ser vi verkligen de oändliga djupen av Guds barmhärtighet och medlidande med den sårade mänskligheten, ja, att det har gått ända därhän att han själv vill bli människa och dela våra sår. Samtidigt måste vi ta till oss den smärtsamma, ja, fasansfulla insikten att det faktiskt är vi människor som sårar och genomborrar Jesu Hjärta genom vår synd och ondska.

”Gud, i Jesu hjärta, sårat av vår synd, skänker du oss din kärleks och barmhärtighets överflöd” (kollektbön). Här ser vi vidden, djupet och bredden av Guds kärlek. Hur stor vår synd än är, kan den inte hindra honom att överösa oss med sin barmhärtighets överflöd. Vad är Guds svar när man anklagar honom för all ondska i världen? Det är ju en klassisk fråga och anklagelse mot Gud, och märkligt nog mest från deras sida som säger sig inte tro på honom. Det tysta, ödmjuka men ändå talande svar som Gud ger är just Jesu Hjärta, genomborrat och sårat av vår synd och ondska, men samtidigt överflödande av barmhärtighet för oss alla som tillfogar honom detta sår. Hur ofta får vi kristna inte denna fråga: varför tillåter Gud all denna ondska, allt detta lidande? Det enda svar vi kan ge har Gud gett oss genom att sända sin Son till oss och låta honom dela vårt lidande och låta oss människor korsfästa honom. Gud tvingar ingen att göra det goda. Gud tvingar ingen att tro på honom och att älska honom. Han respekterar vår frihet i så hög grad, att han föredrar att låta sin enfödde Son offras på korset, för att vi människor skall öppna ögonen och vårt hjärta för hans gränslösa godhet. Därför måste vi alltid ha bilden av Jesu Hjärta på vår näthinna, så att vi till varje pris underlåter att såra honom genom vår synd och genomborra hans hjärta genom vår ondska.

”Ingen har någonsin sett Gud. Men om vi älskar varandra är Gud alltid i oss, och hans kärlek har nått sin fullhet i oss” (1 Joh 4:12). Hur kan vi begära att de icke-troende skall tro på Gud om vi kristna inte lever tillsammans i kärlek, ja, låter Guds kärlek nå sin fullhet i oss? Vår ömsesidiga kärlek är ett tecken och en väg som kan leda människor till tro, ja, nästan ett slags gudsbevis. Våra församlingar måste utstråla denna vår inbördes kärlek för att kunna dra till sig människor. ”Se,

så mycket de älskar varandra”, sade man om oss kristna i Kyrkans begynnelse. ”Se, så mycket de bråkar med varandra på sociala medier”, säger man ofta idag. Därför måste vi först och främst evangelisera varandra, innan vi vågar gå ut med evangeliets budskap till de icke-troende. Annars riskerar vi att anklagas för falsk varudeklaration! Skämt åsido, vi borde egentligen gråta och sörja över vår inre splittring och interna stridigheter, som högst effektivt hindrar människor att komma till tro. Därför måste vi mer och mer betrakta bilden av Jesu Hjärta i ödmjuk tillbedjan och be honom att omvända vårt hjärta till honom, som vi sårat så djupt. Trots detta kan han inte upphöra att älska oss. Det är vår enda räddning.

”Kom till mig”, säger Jesus ”alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta” (Matt 11:29). Det är bara Jesus som kan förändra vårt stenhjärta och steg för steg förvandla det till ett mildt och ödmjukt hjärta som mer liknar hans heliga hjärta. Vi behöver ständigt en slags andlig hjärtmassage, ja, ibland kan det till och med behövas en andlig hjärttransplantation. I kollektbönen idag bad vi: ”I Jesu öppnade hjärta finner vi din kärleks alla skatter. Låt oss vid denna nådens källa ta emot hela din himmelska välsignelse”.

Vi är ständigt inbjudna att bli kvar vid denna nådens källa som Jesu öppnade Hjärta är, där nådens blod och livgivande vatten ständigt flödar fram. Den heliga Thérèse av Jesusbarnet betraktade en gång en bild av Jesu Hjärta och fick då en ingivelse att i sina tomma händer fånga upp varje blodsdroppe som strömmade ner för att frälsa världen, men som annars ofta skulle gå förlorad. På det sättet ville hon delta i Jesu frälsningsverk genom att på ett ställföreträdande sätt ta emot hans frälsning för alla dem som inte själva ville göra det. Hennes kärlek till de icke-troende gick sedan ända därhän, att hon fick gå igenom ett andligt mörker som berövade henne trons känsla och tröst. Den äkta kärleken till Jesu Hjärta yttrar sig ofta i en sönderslitande kärlek till alla dem som avvisar Jesus och hans frälsning. Hur många helgon har inte som Paulus velat offra sin egen eviga frälsning om det på något sätt kunde rädda andra från den eviga döden. Det är ett till synes dåraktigt uttryck för det som man tidigare kallade ”själatörst”. Men om vi aldrig har känt något av denna sönderslitande sorg över att människor säger nej till Guds barmhärtighet, som så tydligt kommer oss till mötes i Jesu genomborrade Hjärta, måste vi på allvar rannsaka oss själva. Någonting i vårt hjärta måste kunna återspegla Jesu Hjärta och hans kärlek, annars kan vi inte och får vi inte kalla oss kristna.